



# В ГОСТІ ДО ВЕСНИ

 [yuliana.baklakh](https://www.instagram.com/yuliana.baklakh)



Жила-була родина: мама, донечка Оленка та синочок Петрик. Діти дуже любили ходити з мамою на прогулянки, особливо коли на дворі теплішало і з'являлися перші ознаки весни.

Одного сонячного ранку мама покликала дітей:

— Оленко, Петрику! Вставайте, сонечко вже сміється у віконце. Сьогодні ми підемо в гості до весни!

— Як це — в гості до весни? — здивувався Петрик, натягуючи чобітки. — Хіба весна живе в якомусь будиночку?

Мама усміхнулася:

— Весна живе усюди навколо нас. Треба лише вміти її побачити і привітати.



Діти швиденько одяглися, і вся родина вирушила до парку.

По дорозі мама розповідала:

— Весна — це чарівна пора року. Вона приносить тепло, пробуджує природу від зимового сну. Сьогодні ми будемо шукати її прикмети.

У парку діти відразу помітили, що сніг уже майже розтанув, а з-під землі визирали маленькі зелені паростки.

— Дивіться! — вигукнула Оленка, показуючи на невеличку квіточку біля стежки. — Це перший пролісок!

— Молодець, Оленко! — похвалила мама.

— Проліски — це перші весняні квіти. Вони такі сміливі, що пробиваються крізь сніг, щоб повідомити про прихід весни.



Петрик уважно роздивлявся навколо і раптом підстрибнув:

— А он там, на дереві, пташка! Вона так гарно співає!

— Правильно, синку. Це шпак повернувся з теплих країв.

Птахи повертаються навесні, щоб будувати гнізда і виводити пташенят, — пояснила мама.

Діти із захопленням слухали пташині співи і вдивлялися в крони дерев. Раптом Оленка помітила на гілці дерева якусь коробочку.





— Мамо, а що це таке? — запитала вона.

— Це шпаківня. Люди роблять такі будиночки для птахів, щоб їм було де жити. Це один із способів, яким ми можемо допомагати природі, — відповіла мама.

— А я хочу допомагати природі! — вигукнув Петрик. — Давайте і ми зробимо щось хороше для весни!



Мама усміхнулася:

— Звичайно, Петрику. Я саме про це й думала. Дивіться, що я принесла.

Вона дістала з сумки маленькі пакетики з насінням квітів і три маленькі лопатки.

— Ми посадимо квіти в парку, і коли вони виростуть, усі будуть радіти їхній красі. Але пам'ятайте, дітки, — ми не рвемо дикі квіти, особливо ті, що занесені до Червоної книги, як проліски. Ми ними милуємося, але не зриваємо.

Діти з ентузіазмом взялися за роботу. Вони обережно зробили невеличкі ямки, посадили насіння і полили його водою, яку мама принесла у пляшці.



— Мамо, а ці квіти скоро виростуть? — запитав Петрик.

— Для цього потрібен час, синку. Але коли ми приходитимемо сюди, будемо їх поливати і доглядати за ними. І через деякий час тут з'являться гарні квіти.

Після роботи діти з мамою сіли на лавку відпочити. Вони слухали спів птахів, спостерігали за бджолами, які вже прокинулися і шукали перші квіти.

— Мамо, я так люблю весну! — сказала Оленка. — Все таке яскраве і веселе!

— І я люблю! — підхопив Петрик. — А ще я зрозумів, що ми повинні берегти природу, щоб весна завжди приходила з квітами і пташками.





Мама обійняла своїх дітей:

— Ви все правильно зрозуміли, мої любі. Природа — це наш спільний дім, і ми повинні про нього дбати. Не смітити, не ламати гілки дерев, не рвати квіти, а насаджувати нові рослини і доглядати за ними.

Додому вони поверталися втомлені, але щасливі. Вони відчували, що сьогодні справді побували в гостях у весни і навіть допомогли їй зробити світ кращим і красивішим.

Відтоді Оленка і Петрик завжди з нетерпінням чекали весни. Вони знали, що це не просто пора року, а час, коли природа прокидається і потребує їхньої турботи та любові.